

POLJUB

Boro Kostanek

Svetlobe so se pognale iz tebe in odprla si predore, da je zasula noč tvoja usta. Dala si mi svojo temo, zavalila sva hlode sanj pod zglavje, s suhim žitom sva rasla v mokroto, se odela v pokoj počiva-jočih vod. Na perutih brez krmila, brez zavor, brez jadrnic, na golih in tako čudnih plavutih usten sem se spustil v tvoja domovanja.

Razodela se mi je tvoja pokrajina. Velike ravni, neprehodne daljave, globeli in razkošno ržen svit nad hribi, polrazcvela drevesa ob poteh, pomoli, hiše. Pozibavajoče se strmine in pogorja, pobočja neba, magma oblakov. Začarana okrilja čada na planinah, ki so paša osamelim grmom.

Razen mojih korakov ni nobenih ptic na poti. Mimo stanovanj kozolcev, senikov in bodičja si vijem stezo v rahle kuclje. Od mene terjajo jutra, ampak moje roke so prazne svitnega klitja v njivo dneva, brez blazin mračenja so in brez juter. V počitku snidenja so predane tebi. Pijan sem te, pijan suhega vresja, sežganega na tnalu ust, pijan poti do tebe. In vedno bolj divjajo orli mojih rok, ko se povzpenjajo v pečine, zavzemajo skalovja, se v teku dotikajo ostrih čeri, otipavajo z živalmi prstov rumena zapestja v razpokah utripajoče zemlje.

Saj ni mogoče dopovedati skalovju svoje žalosti, saj ni mogoče živiti porabljenega čela s kamni, saj ni mogoče srcu dihati s čermi. In vendar razprostirajo roke neprestano svoja žalovanja po pečinah, in vendar namakajo moje čelo v skalovje, in vendar rosijo na pritlikovje odrgnjeno srce. Slušaj skala žalno tožbo mojih rok. Daj, da se bodo moja usta nestrto povrnila in strgaj mi roke. Ne strgaj mi ust na kose. Daj, da se povrnejo z noči na tihi prag dekliških ust, pred mehka domača vrata, ki se odpro v mlado jutro ne težko kot zapahi stolnice, temveč sproščeno za polet v davne kolobarje sonca.

Vrnila sva si sposojeni telesi, dala spotenim ustnicam, da so spet shodile, se izvejale iz oklepov. In glej, dobrotna skala mi je strgala roke in mi pustila usta. Da bodo dalje žalovala v zborni liberi macesnov.

MRTVI BUS

Boro Kostanek

Rjavolični šolarki s telesci dveh rženookih debelc, s prgišči med klopni nakradenega, strastno zaživelega in še zdaj rahlo pričujočega izživljanja v steblih rok, s trzanjem telesc v komaj občutenem vetru,

ki se mehko zgublja v žito. Vse pokrivajoče vrenje mladega življa v preobilici soka, ki sestavlja, živi in gradi bus.

Čez krivino palice poveznjeno korito rok, za njihovimi trdnjavami zaščiteno starčevo telo ga razdira. In razdira ga stara ženska s pergamentnimi očmi, ki ne dojijo več, in s telesom, ki ne živi več nikogar. Razdira ga dekleta z neustvarjalnimi očmi za ozaro črnih očal, ki z vsem bremenom svojih čutov išče odložišča v butarah valujočih sedežev, in vsi kupci, ki so se znašli na sejmišču po tratah razbohotenih golih kolen. In ruši ga v naglici odrasla deklica s spredaj nekaj dvignjenim plaščem zaradi oblosti sončnega trebuha, vzišlega iznad jutranjih lopat kolkov, in zaradi kipenja prsnih pašnikov.

In razdirajo ga po zidovih naravnane črne praznine in vijoličasta zehanja. In vsi pod sive vzbokline dežnikov vrinjeni redki potniki. In v plahto zapredene mokre megle, ki se lepijo v pričeske hiš in jih obsipavajo s klasjem curkov.

Tako čisto razdan je bus, da v objemu mokrih ovinkov komaj zaplava v luko slednje postaje. Ne zmore več, docela brez moči se prerine do grobišča pločnika in tam umre, do vrha razdrt in porušen.

Ljudje se začnejo nizati s stopnic. Na begu pred razpadom so nezadržni. Od mravelj dežja razgrizeni v tek se povzpenjajo s perutmi v šumot dežja, nekam med sohe nevidno odmaknjenih lastovk. Za njimi krenejo osuti sedeži v jesenske drevorede.

Po načinu oddaljevanja ljudi bi lahko bili torkov opoldan. Dež je nekaj tuj in bi se bolje ujemal s petkom. Meglena plahta se nagiba v opoldansko obočenost neba s komaj opaznim napuščem svetlobe. Osvinčena deževnica jemlje ljudi s prostorov lastovk spet v areno cest.

Ljudje bodo spet prišli na busno postajo in obstali pred mrtvim busom. Iz kupole neba bo še vedno cepal deževen vosek. Pergamentna starka se bo vrnila prva. Na njo nihče ni bil čakal doma, bila sta sama, starka in dež. Ni vedela kam s svojo starostjo in tako se bo vrnila v bus. Dekleta s spredaj preplitvim plaščem ne bo več nazaj. Bilkasti telesci rjavih deklic bosta še od zjutraj dišali po domu, vendar bodo njuni vonji zdaj prevlečeni z rahlo tančico dobrega obeda. V dveh urah telovadbe ga bosta stresli raz sebe. Vsi drugi, ki se bodo še ulovili izpod dežnikov na busno postajo, bodo neizmerno novi.

V dežju bodo prižigali sveče pred mrtvim busom.